

STEPHENIE MEYER

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑΣ
TWILIGHT

New York Times
Bestseller
Κυκλοφορεί
σε 32 χώρες

Η ΧΗΜΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CHEMIST
Από τις Εκδόσεις Little Brown and Company, Νέα Υόρκη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Χημικός**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Mario J. Pulice
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Stephenie Meyer, 2016
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1971-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1972-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHENIE MEYER

Η ΧΗΜΙΚΟΣ

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στον Τζέισον Μπορν και τον Άαρον Κρος.*

*Επίσης στην Αϊσα Μάτονικ και τη Μέγκαν Χίμπετ
που βοήθησαν και υποστήριξαν την εμμονή μου με ζήλο.*

Η καθημερινή αγγαρεία είχε γίνει πια ρουτίνα για τη γυναίκα που άκουγε πλέον στο όνομα Κρις Τέιλορ. Είχε ξυπνήσει πολύ νωρίτερα από όσο θα ήθελε και είχε απενεργοποιησει και τακτοποιήσει τις συνηθισμένες προφυλάξεις που έπαιρνε κάθε βράδυ. Ήταν πολύ κουραστικό να στήνει τα πάντα πριν από τον ύπνο μόνο και μόνο για να τα αποσυναρμολογεί πρωί-πρωί, αλλά δεν άξιζε να ρισκάρει τη ζωή της εξαιτίας μιας στιγμής τεμπελιάς.

Ύστερα από την καθημερινή ρουτίνα, η Κρις είχε μπει στο συνηθισμένο αμάξι της –ήταν αρκετά παλιό, αλλά όχι με εμφανείς ζημιές που να τραβούν την προσοχή– και είχε οδηγήσει για ώρες. Είχε διασχίσει τρία μεγάλα σύνορα και αμέτρητες μικρές κουκκίδες του χάρτη και αν και είχε καλύψει σχεδόν την κατάλληλη απόσταση, είχε απορρίψει και προσπεράσει ακόμα λίγες μικρές πόλεις. Η μία ήταν υπερβολικά μικρή, η άλλη είχε μόνο δύο κεντρικούς δρόμους που οδηγούσαν εκτός περιοχής, η τρίτη είχε τόσο λίγους κατοίκους, που δύσκολα θα κατάφερνε να περάσει απαρατήρητη, παρ’ όλους τους τρόπους που είχε επινοήσει για να καμουφλάρει τον εαυτό της. Σημείωσε κάποια μέρη που ενδεχομένως να της φαίνονταν χρήσιμα στο μέλλον – ένα σιδηροπωλείο, ένα κατάστημα όπλων και ένα μανάβικο. Ήταν η εποχή των ροδάκινων. Θα έπρεπε να πάρει μερικά.

Τέλος, αργά το απόγευμα, έφτασε σε ένα πολύβουο μέρος που δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Ακόμα και η δημοτική βιβλιοθήκη φαινόταν να έχει κόσμο.

Της άρεσε να πηγαίνει στη βιβλιοθήκη όποτε είχε την ευκαιρία. Εκεί δύσκολα την εντόπιζαν.

Πάρκαρε στη δυτική πλευρά του κτιρίου, εκτός εμβέλειας της κάμερας που υπήρχε πάνω από την είσοδο. Μέσα όλοι οι υπολογιστές ήταν πιασμένοι και διάφοροι ενδιαφερόμενοι περιμέναν τη σειρά τους, οπότε σταμάτησε λίγο να χαζεύει στο τμήμα των βιογραφιών για κάτι σχετικό. Διαπίστωσε ότι είχε ήδη διαβάσει όλα όσα ενδεχομένως να της χρησίμευαν. Εντόπισε το τελευταίο βιβλίο του αγαπημένου της συγγραφέα μυθιστορημάτων κατασκοπείας, ενός πρώην αξιωματικού της Ομάδας Υποβρυχίων Καταστροφών, και διάλεξε μερικούς παρεμφερείς τίτλους. Καθώς πήγαινε να βρει μια θέση για να περιμένει, ένωσε ένα τσίμπημα ενοχής. Ήταν πολύ ποταπό εκ μέρους της να κλέβει από βιβλιοθήκη. Αλλά το να βγάλει κάρτα μέλους ήταν απαγορευτικό για αμέτρητους λόγους κι επίσης υπήρχε η απειροελάχιστη πιθανότητα κάτι που θα διάβαζε σε αυτά τα βιβλία να την καθιστούσαν πιο ασφαλή. Η ασφάλεια πάντα υπερνικούσε την ενοχή.

Φυσικά δεν ήταν ανόητη. Γνώριζε πολύ καλά πως όλα αυτά ήταν κατά 99 τοις εκατό μάταια –ήταν απίθανο κάτι που θα διάβαζε στα μυθιστορήματα να της χρησίμευε–, αλλά εδώ και καιρό είχε εξαντλήσει την έρευνά της στα πιο επιστημονικά αναγνώσματα. Έτσι είχε περάσει στα δευτερεύοντα. Όταν δεν είχε κάτι να μελετά, την έπιανε μεγαλύτερος πανικός από τον συνηθισμένο. Και πράγματι, στην τελευταία της διαδρομή είχε βρει μια συμβουλή που φαινόταν πρακτική. Είχε ήδη αρχίσει να την ακολουθεί στην καθημερινότητά της.

Βολεύτηκε σε μια ξεθωριασμένη πολυθρόνα στη γωνία, από όπου είχε ανεμπόδιση θέα προς τους υπολογιστές κι έκανε πως διαβάζει το πρώτο βιβλίο της στοίβας της. Από τον τρόπο που είχαν σκορπισμένα τα πράγματά τους πάνω στα γραφεία οι διάφοροι χρήστες –ένας από αυτούς είχε βγάλει ακόμα και τα παπούτσια του– κατάλαβε ότι κάθονταν εκεί αρκετή ώρα. Ο υπολογιστής που μάλλον θα άδειαζε πρώτος ήταν αυτός που χρησιμοποιούσε μια έφηβη που κουβαλούσε μια στοίβα βιβλίων και είχε μια έκφραση βιασύνης ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Η κοπέλα δε διάβαζε τα κοινωνικά μέσα δικτύωσης – σημείωνε τίτλους και συγγραφείς που πληκτρολογούσε στη μηχανή αναζήτησης.

Καθώς περιέμενε, η Κρις ήταν σκυμμένη πάνω από το βιβλίο της, με το κεφάλι στηριγμένο στο αριστερό της χέρι. Με το ξυραφάκι που είχε κρυμμένο στο δεξί χέρι αφαίρεσε επιδέξια τον μαγνητικό αισθητήρα από τη ράχη του βιβλίου και τον έχωσε στο μαξιλάρι της πολυθρόνας. Με απόλυτη φυσικότητα πέρασε στο επόμενο βιβλίο της στοίβας της.

Η Κρις ήταν έτοιμη, με τα απογυμνωμένα βιβλία ήδη καταχωνιασμένα στο σακίδιο της, όταν η κοπέλα έφυγε να βρει άλλη πηγή. Δίχως να σηκωθεί απότομα ή να δείξει ότι βιάζεται, η Κρις κάθισε στην καρέκλα πριν προλάβουν οι υπόλοιποι να συνειδητοποιήσουν ότι είχαν χάσει την ευκαιρία.

Η ανάγνωση των ηλεκτρονικών της μηνυμάτων της έπαιρνε συνήθως τρία λεπτά.

Ύστερα θα χρειαζόταν άλλες τέσσερις ώρες –αν οδηγούσε προσεκτικά– για να επιστρέψει στο προσωρινό σπίτι της. Και μετά φυσικά θα έπρεπε να στήσει ξανά τα μέτρα προφύλαξης πριν καταφέρει επιτέλους να πέσει για ύπνο. Η μέρα που έπαιρνε τα ηλεκτρονικά της μηνύματα ήταν πάντα μια δύσκολη μέρα.

Παρόλο που δεν υπήρχε καμία σύνδεση ανάμεσα στην τωρινή της ζωή και σε αυτόν τον ηλεκτρονικό λογαριασμό –καμία διεύθυνση IP, καμία αναφορά σε μέρη ή ονόματα–, μόλις ολοκλήρωνε την ανάγνωση, και ενδεχομένως την απάντηση σε κάποιο μήνυμα, γινόταν καπνός από την πόλη και απομακρυνόταν όσο περισσότερο μπορούσε. Για κάθε ενδεχόμενο.

Η φράση *για κάθε ενδεχόμενο* είχε γίνει ασυνείδητα το ρητό της Κρις. Ζούσε μια ζωή σχεδιάζοντας τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, αλλά, όπως συχνά θύμιζε στον εαυτό της, δίχως αυτή την προετοιμασία δε θα είχε καθόλου ζωή.

Θα ήταν ωραία να μη χρειαζόταν να παίρνει αυτά τα ρίσκα, αλλά τα χρήματα δε θα αρκούσαν για πάντα. Συνήθως έβρισκε κάποια ευτελή εργασία σε μέρη όπου σύχναζαν γονείς, κατά προτίμηση με αρχεία που συμπληρώνονταν στο χέρι και όχι ηλεκτρονικά, αλλά τέτοιου είδους δουλειές της παρείχαν χρήματα μόνο για τα βασικά – φαγητό και νοίκι. Ποτέ για τα πιο ακριβά πράγματα που χρειαζόταν, όπως ψεύτικες ταυτότητες, εξοπλισμούς

εργαστηρίου και τις διάφορες χημικές ουσίες που συγκέντρωνε. Έτσι διατηρούσε διακριτική παρουσία στο διαδίκτυο, έβρισκε τους λιγοστούς πελάτες που πλήρωναν κι έκανε τα πάντα ώστε αυτή η δουλειά να μην τραβήξει την προσοχή αυτών που ήθελαν να τη σκοτώσουν.

Οι δύο τελευταίες ημέρες ανάγνωσης ηλεκτρονικών μηνυμάτων ήταν άκαρπες, έτσι χάρηκε όταν είδε ένα μήνυμα να την περιμένει – χάρηκε για δύο δέκατα του δευτερολέπτου, μέχρι να διαβάσει τη διεύθυνση αποστολής.

l.carston.463@dpt11a.net

Ακριβώς εκεί μπροστά της – η αληθινή ηλεκτρονική του διεύθυνση, εύκολα ανιχνεύσιμη από τους πρώην εργοδότες της. Παρόλο που ανατρίχιασε ολόκληρη και η αδρεναλίνη ξεχύθηκε σε όλο της το σώμα – *Τρέξε, τρέξε, τρέξε*, έμοιαζε να ουρλιάζει μέσα στις φλέβες της–, ένα μέρος της έμεινε άναυδο μπροστά στην τόσο μεγάλη αλαζονεία. Πάντα υποτιμούσε πόσο αδιανόητα απρόσεχτοι μπορούσαν να γίνουν.

Δεν μπορεί να βρίσκονται ήδη εδώ, σκέφτηκε προσπαθώντας να ισορροπήσει τη λογική με τον πανικό, με τα μάτια της ήδη να σαρώνουν τη βιβλιοθήκη για μεγαλόσωμους άντρες με μαύρα κοστούμια, για στρατιωτικά κουρέματα, για οποιονδήποτε κινούνται προς τη μεριά της. Μπορούσε να δει το αμάξι της από το παράθυρο και δε φαινόταν να το έχει πειράξει κανείς, αλλά δεν το παρακολούθουσε και διαρκώς, έτσι δεν είναι;

Άρα, λοιπόν, την είχαν βρει πάλι. Όμως δεν είχαν τρόπο να μάθουν πού θα αποφάσιζε να ελέγξει τα ηλεκτρονικά της μηνύματα. Αυτή την επιλογή η ίδια την έκανε τυχαία.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή θα χτυπούσε συναγερμός σε ένα τακτοποιημένο γκριζο γραφείο, ή ίσως σε διάφορα γραφεία, και πιθανόν θα άναβαν και κόκκινα φωτάκια. Φυσικά θα δινόταν άμεσα διαταγή να εντοπίσουν τη συγκεκριμένη διεύθυνση IP. Διάφοροι πράκτορες θα κινητοποιούνταν. Αλλά ακόμη κι αν χρησιμοποιούσαν ελικόπτερα –δυνατότητα που όντως είχαν–, είχε στη διάθεσή της μερικά λεπτά. Αρκετά για να δει τι ήθελε ο Κάροστον.

Το θέμα του μηνύματος ήταν: Κουράστηκες να τρέχεις;

Μπάσταρδε.

Το άνοιξε. Το μήνυμα δεν ήταν μεγάλο.

Η πολιτική άλλαξε. Σε χρειζόμαστε. Θα σου αρκούσε μια προφορική συγγνώμη; Μπορούμε να συναντηθούμε; Δε θα το ζητούσα, απλά παίζονται ζωές. Πολλές, πάρα πολλές ζωές.

Η αλήθεια ήταν πως συμπαθούσε τον Κάρστον. Έμοιαζε πιο ανθρώπινος από τους περισσότερους άλλους κοστούματους που εργάζονταν στο τμήμα. Κάποιοι από αυτούς –ειδικά οι ένστολοι– ήταν απίστευτα τρομακτικοί. Σκέψη μάλλον υποκριτική, αν σκεφτεί κανείς τη δουλειά που έκανε.

Άρα, λοιπόν, ήταν λογικό που έβαλαν τον Κάρστον να επικοινωνήσει. Ήξεραν ότι ήταν μόνη και φοβισμένη και χρησιμοποίησαν έναν φίλο να την κάνει να νιώσει άνετα. Ήταν κοινή λογική, και πιθανόν θα είχε καταλάβει το κόλπο δίχως ιδιαίτερη βοήθεια, αλλά δεν έβλαπτε που το ίδιο κόλπο είχε διαβάσει κάποτε σε ένα από τα μυθιστορήματα που είχε κλέψει.

Πήρε βαθιά ανάσα κι έδωσε στον εαυτό της τριάντα δευτερόλεπτα να συγκεντρωθεί. Έπρεπε να σκεφτεί την επόμενη κίνησή της –πώς να φύγει από αυτή τη βιβλιοθήκη, αυτή την πόλη, αυτή την πολιτεία όσο το δυνατόν ταχύτερα– και αν αυτό ήταν αρκετό. Ήταν ακόμη ασφαλής η τωρινή της ταυτότητα ή είχε έρθει η ώρα να μετακινηθεί πάλι;

Όστόσο, αυτές οι σκέψεις πέρασαν σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην ύπουλη ιδέα της προσφοράς του Κάρστον.

Κι αν...

Κι αν ήταν αυτός ένας τρόπος για να την αφήσουν στην ησυχία της; Μήπως η βεβαιότητα ότι αυτό ήταν παγίδα προερχόταν από την παράνοιά της και την ανάγνωση τόσων βιβλίων κατασκοπείας;

Αν η δουλειά ήταν αρκετά σημαντική, ίσως της έδιναν για αντάλλαγμα πίσω τη ζωή της.

Απίθανο.

Όστόσο, ήταν μάταιο να προσποιείται ότι το μήνυμα του Κάρστον είχε περάσει απαρατήρητο.

Απάντησε όπως πίστευε ότι θα ήλπιζαν να απαντήσει, αν και είχε σχηματίσει στο μυαλό της μόνο το αμυδρό περιγράμμα ενός σχεδίου.

Κουράστηκα με πολλή πράγματα, Κάρστον. Εκεί που συναντηθήκαμε πρώτη φορά, σε μία εβδομάδα από σήμερα. Μεσημέρι. Αν δω κανέναν μαζί σου, θα εξαφανιστώ, είμαι σίγουρη πως γνωρίζεις τη διαδικασία. Μη φανείς ανόητος.

Σηκώθηκε κι άρχισε να προχωρά με μεγάλες δρασκελιές, παρά τα κοντά της πόδια, και πολύ πιο ανέμελα από όσο ένιωθε στην πραγματικότητα. Μετρούσε τα δευτερόλεπτα μέσα της, υπολογίζοντας πόσο χρόνο θα χρειαζόταν ένα ελικόπτερο για να καλύψει την απόσταση από την Ουάσινγκτον μέχρι το σημείο όπου βρισκόταν εκείνη. Φυσικά θα μπορούσαν να ενημερώσουν τις τοπίκες Αρχές, αλλά δεν ήταν αυτό το στυλ τους.

Καθόλου το στυλ τους, ωστόσο... είχε ένα αβάσιμο αλλά πολύ ενοχλητικό προαίσθημα ότι μπορεί να είχαν βαρεθεί το συνηθισμένο τους στυλ. Δεν είχε δώσει τα αποτελέσματα που ζητούσαν και αυτοί οι άνθρωποι δε φημίζονταν για την υπομονή τους. Είχαν συνηθίσει να παίρνουν αυτό που ήθελαν ακριβώς τη στιγμή που το ήθελαν. Και την ήθελαν νεκρή εδώ και τρία χρόνια.

Αυτό το ηλεκτρονικό μήνυμα ήταν σίγουρα μια αλλαγή πολιτικής. Αν ήταν *όντως* παγίδα.

Έπρεπε να υποθέσει πως ήταν. Αυτή η οπτική γωνία, αυτός ο τρόπος διατύπωσης του κόσμου της, ήταν ο λόγος που ακόμη ανέπνεε. Αλλά ένα μικρό κομμάτι του εγκεφάλου της είχε βλακωδώς αρχίσει να ελπίζει.

Στο παιχνίδι που έπαιζε δε διακυβεύονταν πολλά, το ήξερε αυτό. Μόνο μια ζωή. Μόνο η δική της.

Και η ζωή που είχε καταφέρει να διατηρήσει παρά τις αντίξοες πιθανότητες ήταν αυτό και τίποτε άλλο: ζωή. Το πιο ελάχιστο από τα βασικά. Μια καρδιά που χτυπούσε, δύο πνεύμονες που ανέπνεαν.

Ήταν ζωντανή, ναι, και είχε πασχίσει πολύ για να παραμεί-

νει ζωντανή, αλλά τις νύχτες, μέσα στα πιο πυκνά σκοτάδια, μερικές φορές αναρωτιόταν για τι ακριβώς πολεμούσε. Άξιζε την προσπάθεια η ζωή που ζούσε; Δε θα ήταν *χαλαρωτικό* να κλείσει τα μάτια και να μη χρειαστεί να τα ξανανοίξει ποτέ; Δεν ήταν το απόλυτο μαύρο κενό λίγο πιο δελεαστικό από τον αδιάκοπο τρόμο και τη διαρκή προσπάθεια;

Μόνο ένα πράγμα τη συγκρατούσε από το να απαντήσει *Ναι* και να διαλέξει την ήρεμη και ανώδυνη έξοδο που της προσφερόταν στο πιάτο, και αυτό ήταν μια υπερβολικά ανεπτυγμένη ορμή ανταγωνιστικότητας. Την είχε σώσει πολλές φορές στην ιατρική σχολή και τώρα την είχε κρατήσει στη ζωή. Δε θα τους άφηνε να *νικήσουν*. Σε καμία περίπτωση δε θα τους έδινε εύκολη λύση στο πρόβλημά τους. Πιθανόν θα την έπιαναν στο τέλος, αλλά θα έπρεπε να *πασχίσουν* γι' αυτό, οι καταραμένοι, να φτύσουν αίμα.

Τώρα βρισκόταν στο αμάξι της και έξι τετράγωνα μακριά από την κοντινότερη έξοδο στην εθνική οδό. Φορούσε σκούρο καπέλο, μεγάλα γυαλιά ηλίου που κάλυπταν το μισό της πρόσωπο κι ένα ογκώδες φούτερ που μεταμόρφωνε το αδύνατο κορμί της. Σε κάποιον τρίτο θα έμοιαζε με έφηβο αγόρι.

Οι άνθρωποι που την ήθελαν νεκρή είχαν ήδη χάσει δικούς τους κι έπιασε ξαφνικά τον εαυτό της να χαμογελά καθώς οδηγούσε αναπολώντας. Ήταν παράξενο πόσο άνετα ένιωθε σκοτώνοντας κόσμο αυτές τις μέρες, πόσο ικανοποιητικό το έβρισκε. Είχε γίνει αιμοδιψής, πράγμα ειρωνικό, αν το σκεφτεί κανείς. Είχε περάσει έξι χρόνια υπό την εκπαίδευσή τους και όλον αυτό τον καιρό δεν είχαν καταφέρει ούτε στο ελάχιστο να τη σπάσουν, να τη μετατρέψουν σε κάποια που απολάμβανε τη δουλειά της. Αλλά τα τρία χρόνια που κρυβόταν από αυτούς είχαν αλλάξει πολλά πράγματα.

Ήξερε πως δε θα απολάμβανε να σκοτώσει έναν αθώο. Ήταν σίγουρη πως αυτή τη γωνιά του μυαλού της δεν την είχαν αλλοιώσει και ούτε επρόκειτο ποτέ. Κάποιοι άνθρωποι στο τμήμα της – στο πρώην τμήμα της – ήταν πραγματικά ψυχωτικοί, αλλά της άρεσε να πιστεύει ότι αυτός ήταν ο λόγος που οι συνάδελφοί της δεν ήταν τόσο καλοί όσο εκείνη. Είχαν λάθος κίνητρα. Το μίσος γι' αυτό που έκανε της έδινε τη δύναμη να το κάνει καλύτερα.

Στην τωρινή ζωή της, το να σκοτώνει είχε σχέση με τη νίκη. Όχι να νικήσει τον πόλεμο, μόνο μια μικρή μάχη τη φορά, η καθεμιά ωστόσο ήταν νίκη. Κάποιου άλλου η καρδιά θα σταματούσε να χτυπά και η δική της θα συνέχιζε. Κάποιος θα ερχόταν γι' αυτή και αντί για θύμα θα συναντούσε έναν θηρευτή. Μια καφετιά μοναχική αράχνη, αόρατη πίσω από την αραχνούφαντη παγίδα της.

Σε αυτό την είχαν μετατρέψει. Αναρωτιόταν αν ένιωθαν περηφάνοι για το κατόρθωμά τους ή αν απλώς μετάνιωσαν που δεν την είχαν εξολοθρεύσει εγκαίρως.

Μόλις κάλυψε μερικά χιλιόμετρα στον διαπολιτειακό, ένιωθε καλύτερα. Το αυτοκίνητό της ήταν ένα δημοφιλές μοντέλο, τώρα δίπλα της στον αυτοκινητόδρομο περνούσαν χιλιάδες τέτοια και θα αντικαθιστούσε τις κλεμμένες πινακίδες αμέσως μόλις έβρισκε ένα ασφαλές μέρος να σταματήσει. Τίποτα δεν την έδενε με την πόλη που μόλις είχε αφήσει. Είχε περάσει δύο εξόδους και επέλεξε την τρίτη. Αν ήθελαν να μπλοκάρουν την εθνική, δε θα ήξεραν πού να το κάνουν. Ήταν ακόμη άφαντη. Ακόμη ασφαλής προς το παρόν.

Φυσικά, το να πάει κατευθείαν σπίτι αποκλειόταν αυτή τη στιγμή. Η επιστροφή της πήρε έξι ώρες, έστριβε σε διάφορους αυτοκινητόδρομους και επαρχιακούς δρόμους, ελέγχοντας διαρκώς μήπως την ακολουθεί κανείς. Μέχρι να φτάσει επιτέλους στο μικρό, νοικιασμένο σπίτι της –ένα σπίτι που έμοιαζε πολύ με το σαραβαλάκι αμάξι της– ήδη μισοκοιμόταν. Σκέφτηκε να φτιάξει καφέ, ζυγίζοντας τα οφέλη της καφεΐνης με το βάρος μιας επιπλέον αγγαρείας, και αποφάσισε να πέσει για ύπνο με τα τελευταία ψήγματα ενέργειας που της είχαν απομείνει.

Έσυρε τα βήματά της στα δύο ετοιμόρροπα σκαλοπάτια της βεράντας, αποφεύγοντας μηχανικά το σαπισμένο σημείο αριστερά και ξεκλείδωσε τους διπλούς χοντρούς σύρτες στην ατσάλινη πόρτα ασφαλείας που είχε εγκαταστήσει από την πρώτη εβδομάδα της διαμονής της εκεί. Οι τοίχοι –από κοντραπλακέ με ξύλινα καρφιά– δεν πρόσφεραν τον ίδιο βαθμό ασφάλειας, αλλά στατιστικά οι εισβολείς επέλεγαν πρώτα την πόρτα. Ούτε οι μπάρες στα παράθυρα αποτελούσαν αδιαπέραστο εμπόδιο, αλλά ήταν αρκετές για να οδηγήσουν τον επίδοξο διαρρήκτη σε άλλον, πιο εύκο-

λο στόχο. Πριν στρίψει το πόμολο, χτύπησε το κουδούνι. Τρία κοφτά χτυπήματα, που σε όποιον τυχόν παρακολουθούσε θα έμοιαζαν με ένα συνεχόμενο. Ο ήχος της καμπάνας του Γουεστμίνστερ ακούστηκε καθαρά μέσα από τους λεπτούς τοίχους. Μπήκε μέσα γρήγορα – κρατώντας την ανάσα της για κάθε ενδεχόμενο. Δεν ακούστηκαν τριξίματα σπασμένων γυαλιών, οπότε ανέπνευσε ανακουφισμένη, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Τα μέτρα ασφαλείας του σπιτιού ήταν σχεδιασμένα εξ ολοκλήρου από εκείνη. Οι επαγγελματίες που είχε μελετήσει στην αρχή είχαν τις δικές τους μεθόδους. Κανείς τους δεν είχε τη δική της εξειδίκευση. Ούτε και οι συγγραφείς των διαφόρων μυθιστορημάτων, που τώρα χρησιμοποιούσε ως πρόχειρα εγχειρίδια. Όλα τα υπόλοιπα που χρειάστηκε να μάθει ήταν εύκολο να τα βρει στο YouTube. Μερικά εξαρτήματα από ένα παλιό πλυντήριο, έναν πίνακα ελέγχου που παράγγειλε μέσω διαδικτύου, ένα καινούργιο κουδούνι και διάφορα άλλα μικροπράγματα ήταν όλα όσα χρειαζόταν για να φτιάξει μια καλή παγίδα.

Κλείδωσε πίσω της τους σύρτες και πάτησε τον διακόπτη δίπλα στην πόρτα για να ανάψει τα φώτα. Δίπλα σε αυτόν υπήρχαν άλλοι δύο. Ο μεσαίος ήταν ψεύτικο ομοίωμα. Ο τρίτος, ο πιο μακρινός από την πόρτα, ήταν συνδεδεμένος με το ίδιο καλώδιο χαμηλής τάσης που είχε το κουδούνι. Όπως το κουδούνι και η πόρτα, έτσι και οι διακόπτες ήταν κατά πολλές δεκαετίες πιο καινούργιοι από ό,τι άλλο στον μικρό χώρο που αποτελούσε σαλόνι, τραπεζαρία και κουζίνα μαζί.

Όλα έδειχναν όπως τα είχε αφήσει: απλά, φτηνά έπιπλα – άδεια ντουλάπια και πάγκος, καθόλου διακοσμητικά ή πίνακες. Γυμνό. Ήξερε ότι παρά το πράσινο και μουσταρδί πλαστικό δάπεδο και το σαγρέ ταβάνι, ο χώρος θύμιζε λίγο εργαστήριο.

Ίσως αυτό που τον έκανε να θυμίζει εργαστήριο ήταν η μυρωδιά. Το δωμάτιο ήταν τόσο σχολαστικά καθαρό, που ένας εισβολέας θα απέδιδε τη μυρωδιά σε χημικά καθαριστικά. Μόνο όμως αν κατάφερε να μπει μέσα δίχως να ενεργοποιήσει το σύστημα συναγερμού. Αν όμως το ενεργοποιούσε, δε θα είχε χρόνο να παρατηρήσει τις λεπτομέρειες του χώρου.

Το υπόλοιπο σπίτι περιλάμβανε απλώς μια μικρή κρεβατοκάμαρα και ένα μπάνιο, το ένα μετά το άλλο, δίπλα στην είσοδο, δίχως κάτι άλλο ενδιαμέσα. Έσβησε το φως για να γλιτώσει τη διαδρομή αργότερα.

Προχώρησε νυσταγμένη μέχρι την πόρτα του δωματίου της. Από τα στόρια έμπαινε αρκετό φως –κόκκινο νέον από το απέναντι βενζινάδικο–, οπότε δε χρειάστηκε να ανάψει το πορτατίφ. Πρώτα τακτοποίησε πάνω στο διπλό στρώμα, που καταλάμβανε σχεδόν όλο τον χώρο του δωματίου, δύο μεγάλα πουπουλένια μαξιλάρια, στο σχήμα ανθρώπινου σώματος. Ύστερα γέμισε τις μαξιλαροθήκες με σακουλάκια από ψεύτικο αίμα. Από κοντά το αίμα δεν ήταν και πολύ πειστικό, αλλά για τον εισβολέα που θα έσπαζε το παράθυρο, θα παραμέριζε τα στόρια και θα πυροβολούσε από εκείνη τη θέση θα ήταν. Δε θα μπορούσε να διακρίνει τη διαφορά στα κόκκινα φώτα μέσα στο μισοσκόταδο. Ύστερα, το κεφάλι – η αποκριάτιχη μάσκα που χρησιμοποιούσε ήταν ενός πολιτικού, με σχετικά ρεαλιστικό χρώμα δέρματος. Την είχε γεμίσει ώστε να αποκτήσει περίπου το μέγεθος του δικού της κεφαλιού και είχε ράψει πάνω της μια καστανή περούκα. Το κυριότερο, ένα λεπτό καλώδιο περασμένο ανάμεσα στο στρώμα και στα ελατήρια ήταν κρυμμένο στις κλωστές από νάilon. Ένα ίδιο καλώδιο ήταν περασμένο στο μαξιλάρι, πάνω στο οποίο βρισκόταν το κεφάλι. Σήκωσε το σεντόνι, έπειτα την κουβέρτα, τακτοποίησε τα πάντα στο σωστό σχήμα και τέλος έδεσε τις άκρες των δύο καλωδίων. Ήταν μια εξαιρετικά λεπτή δουλειά. Αν ακουμπούσε το κεφάλι ή μετακινούσε τα μαξιλάρια έστω και λίγο, τα καλώδια θα απομακρύνονταν μεταξύ τους.

Έκανε ένα βήμα πίσω και εξέτασε το ομοίωμα με μάτια μισόκλειστα. Δεν ήταν η πιο άψογη δουλειά της, αλλά όντως έμοιαζε σαν κάποιος να κοιμόταν στο κρεβάτι. Ακόμα κι αν ο εισβολέας δεν πίστευε ότι ήταν η Κρις, θα έπρεπε να εξουδετερώσει πρώτα τον κοιμισμένο πριν αναζητήσει εκείνη.

Πολύ κουρασμένη για να φορέσει τις πιζάμες της, έβγαλε απλώς το φαρδύ τζιν της. Ήταν αρκετό. Πήρε το τέταρτο μαξιλάρι κι έβγαλε τον υπνόσακο που είχε κάτω από το κρεβάτι. Της

φάνηκαν και τα δύο πιο βαριά από ό,τι συνήθως. Τα έσυρε μέχρι το μπάνιο, τα έριξε στην μπανιέρα και πήγε να πλυθεί λίγο. Μόνο τα βασικά απόψε. Μόνο βούρτσισμα δοντιών.

Το όπλο και η αντιασφυξιογόνα μάσκα ήταν κάτω από τον νιπτήρα, κρυμμένα πίσω από μια στοίβα πετσέτες. Πέρασε τη μάσκα πάνω από το κεφάλι της, έσφιξε τα λουριά και ύστερα έβαλε την παλάμη της στο φίλτρο και εισέπνευσε από τη μύτη για να ελέγξει την ασφάλεια. Η μάσκα κόλλησε στο πρόσωπό της. Πάντα κολλούσε, αλλά ποτέ δεν παραμελούσε τη ρουτίνα για την ασφάλειά της λόγω της κούρασής της. Τοποθέτησε το όπλο στη θήκη σαπουνιού, ακριβώς πάνω από την μπανιέρα. Δε συμπαθούσε τα όπλα – είχε καλό σημάδι συγκριτικά με έναν εντελώς ανεκπαίδευτο πολίτη, αλλά δεν ήταν τόσο καλή όσο ένας επαγγελματίας. Ωστόσο, προτιμούσε να έχει την επιλογή. Κάποια μέρα οι εχθροί της θα καταλάβαιναν το σύστημά της και οι άνθρωποι που θα έρχονταν θα φορούσαν κι εκείνοι μάσκες.

Στην πραγματικότητα, την εξέπληττε το γεγονός ότι αυτό το κόλπο την είχε σώσει τόσο πολύ καιρό.

Με ένα σφραγισμένο, μεταλλικό κουτί απορρόφησης χημικών κάτω από το σουτιέν της, έσυρε ξανά τα πόδια της μέχρι την κρεβατοκάμαρα. Γονάτισε δίπλα στο άνοιγμα εξαερισμού που βρισκόταν στο πάτωμα, δεξιά από το κρεβάτι. Η σχάρα του εξαερισμού ίσως να μην είχε την απαραίτητη σκόνη που θα έπρεπε, οι πάνω βίδες δεν ήταν σφιγμένες και οι κάτω έλειπαν εντελώς, αλλά ήταν σίγουρη πως κανείς που θα κοίταζε από το παράθυρο δε θα παρατηρούσε αυτές τις λεπτομέρειες ούτε θα καταλάβαινε τι σήμαιναν, αν τελικά τις παρατηρούσε. Ο Σέρλοκ Χολμς ήταν ο μόνος άνθρωπος που δεν ανησυχούσε ότι θα κάνει απόπειρα κατά της ζωής της.

Ξεβίδωσε τις πάνω βίδες και έβγαλε τη σχάρα. Κάποια πράγματα θα γίνονταν αμέσως αντιληπτά από όποιον κοίταζε μέσα στον εξαερισμό. Πρώτον, το πίσω μέρος του συστήματος ήταν ξηλωμένο ώστε να μη λειτουργεί. Δεύτερον, ο μεγάλος άσπρος κουβάς και η μεγάλη μπαταρία προφανώς δεν ανήκαν εκεί μέσα. Έβγαλε το καπάκι από τον κουβά και αμέσως ξεχύθηκε στον χώρο η

ίδια χημική οσμή που πότιζε το σαλόνι, τόσο οικεία, που ούτε καν την αντιλήφθηκε.

Έβαλε το χέρι της πίσω από τον κουβά κι έβγαλε, πρώτα, μια μικρή παράξενη συσκευή με ένα έλασμα, δύο μεταλλικούς βραχιόνες και λεπτά καλώδια, έπειτα, μια γυάλινη αμπούλα σε μέγεθος δαχτύλου και, τέλος, ένα λαστιχένιο γάντι. Τοποθέτησε την ηλεκτρομαγνητική βαλβίδα –τη συσκευή που είχε πάρει από ένα παλιό πλυντήριο– έτσι ώστε οι βραχιόνες της να βυθιστούν μέχρι τη μέση στο διάφανο υγρό μέσα στον κουβά. Ανοιγόκλεισε έντονα τα μάτια δύο φορές, προσπαθώντας να μείνει ξύπνια. Εδώ ήταν τα δύσκολα. Έβαλε το γάντι στο δεξί της χέρι και με το αριστερό έβγαλε το μεταλλικό κουτί από το σουτιέν της. Με το γαντοφορεμένο χέρι τοποθέτησε προσεκτικά την αμπούλα στις εγχοπές που είχε ανοίξει στους μεταλλικούς βραχιόνες γι' αυτόν τον σκοπό. Η αμπούλα βυθίστηκε ακριβώς κάτω από την επιφάνεια του υγρού οξέως, με τη λευκή σκόνη μέσα της αδρανής και αβλαβή. Ωστόσο, αν το ρεύμα μέσα στα καλώδια που ήταν συνδεδεμένα τόσο προσεκτικά πάνω στο κρεβάτι διακοπτόταν, ο παλμός θα έκλεινε την ηλεκτρομαγνητική βαλβίδα και το γυαλί θα έσπαγε. Η λευκή σκόνη θα μετατρεπόταν σε αέριο, που δε θα ήταν ούτε αδρανές ούτε αβλαβές.

Ήταν ουσιαστικά η ίδια παγίδα που είχε και στο μπροστινό δωμάτιο. Απλώς εδώ η καλωδίωση ήταν πιο απλή. Αυτή την παγίδα την έσπινε μόνο όταν κοιμόταν.

Έβαλε το γάντι και τη σχάρα στη θέση τους και μετά, με ένα συναίσθημα που δε θα μπορούσε κανείς να το αποκαλέσει ανακούφιση, χώθηκε στο μπάνιο. Η πόρτα, όπως και ο εξαιρετισμός θα έκαναν εντύπωση σε κάποιον που δίνει βάση στις λεπτομέρειες, όπως ο Σέρλοκ Χολμς – τα λάστιχα γύρω από αυτή σίγουρα δεν ήταν συνηθισμένα. Δεν απομόνωναν αεροστεγώς το μπάνιο από το υπνοδωμάτιο, αλλά θα της έδιναν περισσότερο χρόνο.

Βούλιαξε μέσα στην μπανιέρα, κατέρρευσε αργά πάνω στον αφράτο υπνόσακο. Της πήρε κάμποσο καιρό να συνηθίσει να κοιμάται με τη μάσκα, αλλά τώρα ούτε που την παρατηρούσε καθώς έκλεινε με ευγνωμοσύνη τα μάτια.

Αναδεύτηκε μέσα στο κουκούλι της, στριφογυρίζοντας μέχρι να βολέψει το σκληρό τετράγωνο iPad της κάτω από τη μέση της. Ήταν συνδεδεμένο με μια μπαλαντέζα που έπαιρνε ρεύμα από το μπροστινό δωμάτιο. Αν η τάση έπεφτε σε αυτή τη γραμμή, το iPad θα ενεργοποιούσε τη δόνηση. Ήξερε από εμπειρία ότι αυτό θα ήταν αρκετό για να ξυπνήσει, ακόμα κι αν ήταν τόσο κουρασμένη όσο απόψε. Ήξερε επίσης ότι θα μπορούσε να ανοίξει το μεταλλικό κουτί –ακόμα στο αριστερό της χέρι και σφιγμένο πάνω στο στήθος της σαν λούτρινο αρκουδάκι– και να το κουμπώσει στην αντιασφυξιογόνα μάσκα σε λιγότερο από τρία δευτερόλεπτα, παρά το ότι θα βρισκόταν στα σκοτάδια, μισοκοιμισμένη και κρατώντας την ανάσα της. Είχε εξασκηθεί τόσες πολλές φορές και από τις τρεις περιπτώσεις που δεν αποτελούσαν εξάσκηση είχε σιγουρευτεί ότι ήταν ικανή. Είχε επιβιώσει. Το σύστημά της είχε λειτουργήσει.

Όσο κουρασμένη κι αν ήταν, έπρεπε να σκεφτεί τα κακά της ημέρας πριν βυθιστεί στον ύπνο. Το συναίσθημα του να ξέρει ότι την είχαν βρει ξανά ήταν φρικτό – σαν αόριστος πόνος που δε συνδέεται με κανένα μέλος του σώματός της, που απλώς υπάρχει. Επίσης δεν ήταν ικανοποιημένη με την απάντηση που είχε δώσει στο μήνυμα. Το σχέδιό της ήταν πολύ βιαστικό για να είναι σίγουρη γι' αυτό. Και απαιτούσε από αυτή να δράσει πιο γρήγορα από όσο θα ήθελε.

Ήξερε τη θεωρία – κάποιες φορές, αν ορμήσεις ακάθεκτος προς αυτόν που κρατά το όπλο, μπορεί να τον πιάσεις εξ' απήνης. Η φυγή ήταν ανέκαθεν η αγαπημένη της κίνηση, αλλά αυτή τη φορά δεν έβλεπε άλλον τρόπο να γλιτώσει την εναλλακτική. Ίσως αύριο, όταν το κουρασμένο της μυαλό θα ανακτούσε την ενέργειά του.

Τυλιγμένη μέσα στον ιστό της, αποκοιμήθηκε.

Καθώς περίμενε τον Κάροστον να εμφανιστεί, σκέφτηκε τις άλλες φορές που το τμήμα είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει. Ο Μπάρναμπι –ο δόκτωρ Τζόζεφ Μπάρναμπι, ο μέντοράς της, ο τελευταίος φίλος που είχε– την είχε προετοιμάσει για την πρώτη απόπειρα. Αλλά παρ’ όλη τη διορατικότητα, τον σχεδιασμό και τη βαθιά ριζωμένη παράνοιά του, αυτό που της είχε σώσει τη ζωή ήταν απλή τύχη, χάρη σε μια επιπλέον κούπα καφέ.

Δεν κοιμόταν καλά. Δούλευε ήδη έξι χρόνια με τον Μπάρναμπι εκείνη την εποχή και στα μισά περίπου αυτών των ετών, της είχε εκμυστηρευτεί τις υποψίες του. Στην αρχή δε θέλησε να πιστέψει ότι μπορεί να είχε δίκιο. Έκαναν απλώς τη δουλειά τους όπως τους διέταζαν, και την έκαναν καλά. *Δεν μπορείς να το σκέφτεσαι σαν μακροχρόνια κατάσταση, επέμενε εκείνος, παρόλο που ήταν στο ίδιο τμήμα για δεκαεπτά χρόνια. Άνθρωποι σαν εμάς, άνθρωποι που γνωρίζουν πράγματα τα οποία κανείς δε θέλει να γνωρίζουμε, κάποια στιγμή γίνονται βάρος. Δε χρειάζεται να κάνεις κάτι λάθος. Μπορεί να είσαι απολύτως αξιόπιστη. Αυτοί είναι οι τύποι που δεν μπορείς να εμπιστευτείς.*

Τέρμα λοιπόν η δουλειά με τους καλούς.

Οι υποψίες του είχαν γίνει πιο συγκεκριμένες, ύστερα μετατράπηκαν σε σχεδιασμό, ο οποίος εξελίχθηκε σε σωματική προετοιμασία. Ο Μπάρναμπι ήταν μεγάλος υποστηρικτής της προετοιμασίας, αν και στο τέλος δεν του χρησίμευσε σε κάτι.

Το άγχος της είχε αρχίσει να μεγαλώνει εκείνους τους τελευταίους μήνες, καθώς πλησίαζε η ημερομηνία της φυγής, και φυσικά δυσκολευόταν να κοιμηθεί. Εκείνο το πρωινό του Απριλίου χρειάστηκε δύο κούπες καφέ αντί της συνηθισμένης μίας για να ξεκι-

νήσει το μυαλό της να δουλεύει. Αν προσθέσουμε αυτή την επιπλέον κούπα στη μικρότερη από το συνηθισμένο κύστη, στο μικρότερο από το συνηθισμένο σώμα της, έχουμε μια γιατρό που τρέχει διαρκώς στην τουαλέτα, ξεχνώντας ακόμα και να χτυπήσει κάρτα, αντί να κάθεται στο γραφείο της. Και ακριβώς εκεί βρισκόταν όταν το θανατηφόρο αέριο άρχισε να διαχέεται από τον εξαερισμό στο εργαστήριο. Ο Μπάρναμπι ήταν ακριβώς εκεί όπου θα έπρεπε να βρισκείται.

Οι κραυγές του ήταν το τελευταίο δώρο του προς εκείνη, η τελευταία του προειδοποίηση.

Ήταν και οι δύο σίγουροι ότι το χτύπημα δε θα γινόταν στο εργαστήριο. Η «ακαταστασία» θα ήταν μεγάλη. Τα πτώματα τραβούν την προσοχή και συνήθως οι έξυπνοι δολοφόνοι προσπαθούν να κρατούν απόσταση από τέτοιου είδους αποδείξεις. Δε χτυπούν όταν το θύμα είναι στο σαλόνι τους.

Δεν έπρεπε ποτέ να υποτιμήσει την αλαζονεία των ανθρώπων που την ήθελαν νεκρή. Δε νοιάζονταν για τους νόμους. Τα είχαν κάνει πλακάκια με τους ανθρώπους που έφτιαχναν αυτούς τους νόμους. Έπρεπε επίσης να σέβεται περισσότερο τη δύναμη της καθαρής ανοησίας να πιάνεις στον ύπνο έναν έξυπνο άνθρωπο.

Οι επόμενες τρεις φορές ήταν πιο ξεκάθαρες. Ήταν επαγγελματίες δολοφόνοι, υπέθεσε, δεδομένου ότι ο καθένας τους δούλευε μόνος. Μόνο άντρες μέχρι στιγμής, παρόλο που στο μέλλον ήταν πολύ πιθανό να εμφανιστεί μια γυναίκα. Ο ένας άντρας είχε προσπαθήσει να την πυροβολήσει, ο άλλος να τη μαχαιρώσει και ο τρίτος να τη σκοτώσει με έναν λοστό. Καμιά από αυτές τις απόπειρες δεν πέτυχε, γιατί όλοι τους επιτέθηκαν στα μαξιλάρια. Και ύστερα οι δολοφόνοι της έπεσαν νεκροί.

Το αόρατο αλλά πολύ καυστικό αέριο είχε πλημμυρίσει αθόρυβα τον μικρό χώρο – χρειάστηκαν περίπου δυόμισι δευτερόλεπτα μέχρι να αποσυνδεθούν τα καλώδια. Ύστερα ο δολοφόνος είχε περίπου πέντε δευτερόλεπτα ζωής, ανάλογα με τη σωματική του διάπλαση. Και αυτά τα πέντε δευτερόλεπτα δεν ήταν διόλου ευχάριστα.

Το δικό της μείγμα δεν ήταν ίδιο με αυτό που είχαν χρησιμοποιήσει στον Μπάρναμπι, αλλά έμοιαζε αρκετά. Ήταν ο απλού-

στερος τρόπος που ήξερε για να σκοτώνει κάποιον γρήγορα και επώδυνα. Και μπορούσε να το ανανεώσει, σε αντίθεση με πολλά άλλα όπλα της. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μπόλικα ροδάκινα κι ένα κατάστημα με χημικά πισίνας. Τίποτα που να απαιτούσε περιορισμένη πρόσβαση ούτε καν διεύθυνση αποστολής, τίποτα που θα μπορούσαν να εντοπίσουν οι διώκτες της.

Την είχε εκνευρίσει πολύ το γεγονός ότι κατάφεραν πάλι να τη βρουν.

Ήταν έξαλλη από τη στιγμή που είχε ξυπνήσει χθες και καθώς περνούσαν οι ώρες κάνοντας τις προετοιμασίες της, εκνευριζόταν όλο και περισσότερο.

Είχε πιέσει τον εαυτό της να κοιμηθεί λίγο και ύστερα είχε οδηγήσει όλη την επόμενη νύχτα με ένα κατάλληλο αυτοκίνητο, το οποίο νοίκιασε με μια ταυτότητα στο όνομα Τέιλορ Γκόλντινγκ και μια κάρτα που έβγαλε στο ίδιο όνομα. Νωρίς εκείνο το πρωί έφτασε στην πόλη που δεν ήθελε με τίποτα να βρίσκεται και αυτό είχε ανεβάσει την οργή της σε φοβερά επίπεδα. Είχε επιστρέψει το αμάξι σε μία Hertz κοντά στο αεροδρόμιο «Ρόναλντ Ρέιγκαν» και ύστερα είχε πάει απέναντι σε άλλη εταιρεία για να νοικιάσει άλλο αυτοκίνητο με πινακίδες της Περιφέρειας Κολούμπια.

Πριν από έξι μήνες θα είχε κάνει τα πάντα διαφορετικά. Θα είχε μαζέψει τα υπάρχοντά της από το μικρό σπίτι που θα νοίκιαζε, θα είχε πουλήσει το αμάξι της, θα είχε αγοράσει άλλο μετρητοίς από κάποιον που δεν κρατά αρχεία και θα είχε οδηγήσει άσκοπα για μερικές μέρες, ώσπου θα έβρισκε μια μέτρια σε μέγεθος επαρχιακή πόλη που θα της φαινόταν κατάλληλη. Εκεί θα ξεκινούσε πάλι την επίπονη προσπάθεια να παραμείνει ζωντανή.

Αλλά τώρα υπήρχε αυτή η ανόητη, διεστραμμένη ελπίδα ότι ο Κάρστον έλεγε την αλήθεια. Μια πολύ αμυδρή ελπίδα. Πιθανόν δε θα ήταν κίνητρο από μόνη της. Υπήρχε κάτι άλλο – μια μικρή αλλά ενοχλητική ανησυχία ότι είχε παραλείψει κάποια ευθύνη.

Ο Μπάρναμπι της είχε σώσει τη ζωή. Πολλές φορές. Κάθε φορά που γλίτωνε από κάποια απόπειρα δολοφονίας ήταν γιατί εκείνος την είχε προειδοποιήσει, την είχε εκπαιδεύσει, την είχε προετοιμάσει.

**Σε αυτό το καταιγιστικό θρίλερ,
μια πρώην πράκτορας που την κυνηγά
η Υπηρεσία της πρέπει να αναλάβει
μια τελευταία αποστολή, ώστε να «καθαρίσει»
το όνομά της και να σώσει τη ζωή της.**

Κάποτε δούλευε για την κυβέρνηση των ΗΠΑ, ωστόσο αυτό είναι κάτι που ελάχιστοι γνωρίζουν. Κορυφαία στον τομέα της, αποτελούσε ένα από τα σκοτεινότερα μυστικά μιας υπηρεσίας τόσο σκιάδους, που δεν έχει καν όνομα. Κι όταν αποφάσισαν ότι ήταν επικίνδυνη για εκείνους, άρχισαν να την καταδιώκουν. Σκότωσαν το μοναδικό άτομο που εμπιστευόταν, αλλά η πληροφορία που γνωρίζει συνεχίζει να συνιστά απειλή για εκείνους. Τώρα δε μένει ποτέ στο ίδιο μέρος ούτε και χρησιμοποιεί το ίδιο όνομα για πολύ. Τη θέλουν νεκρή, και μάλιστα γρήγορα. Όταν ο πρώην εκπαιδευτής της της προσφέρει μια διέξοδο, συνειδητοποιεί πως είναι η μόνη της ευκαιρία για να σωθεί. Αλλά αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αναλάβει μια τελευταία δουλειά για τα πρώην αφεντικά της. Με τρόπο θα ανακαλύψει ότι η νέα πληροφορία θα κάνει την κατάσταση ακόμα χειρότερη. Αποφασισμένη να αντιμετωπίσει τους κινδύνους, προετοιμάζεται για τη σκληρότερη μάχη της ζωής της. Στην πορεία, όμως, θα ερωτευτεί κάποιον που θα περιπλέξει τις πιθανότητες της να επιβιώσει. Βλέποντας τις επιλογές της συνεχώς να μειώνονται, θα πρέπει να αξιολογήσει τις μοναδικές της ικανότητες με τρόπους που δε φανταζόταν ποτέ.

Σε αυτό το εξαιρετικά δουλεμένο μυθιστόρημα, η Μάιερ πλάθει μια ατρόμητη και συναρπαστική νέα ηρωίδα, με ιδιαίτερες δεξιότητες. Και αποδεικνύει για ακόμη μια φορά ότι είναι μια από τις κορυφαίες συγγραφείς παγκοσμίως.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 19100

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ